

Les oracions amb el verb *molestar* que expressen sensacions físiques desagradables

CARLES ROYO
Universitat Rovira i Virgili

1. INTRODUCCIÓ¹

El verb *molestar* mostra una remarcable flexibilitat sintàctica i semàntica per expressar una experiència psicològica negativa que pot contenir matisos variats. És un comportament que queda reflectit en unes quantes accepcions verbals amb diferents configuracions sintàctiques (Royo, 2024).

La majoria dels diccionaris defineixen una accepció de *molestar* que, amb petites variacions, és ‘donar o causar molèstia’. En aquest article estudiaré uns quants exemples molt concrets que recullen tres diccionaris en aquesta accepció (DIEC2, GDLC i DEIEC) i que hi apareixen juntament amb altres exemples que poden mostrar un contrast, en un intent d’analitzar i destriar si l’entrada inclou dues possibles accepcions, una de transitiva i una altra d’intransitiva.

2. L’EXPRESSIÓ DE LES SENSACIONS FÍSQUES DESAGRADABLES AMB **MOLESTAR**

La primera accepció del verb *molestar* al DIEC2 (1) —que coincideix amb la primera al GDLC (s. v. **molestar** 1.1. *transitiu*)— no ha sofert cap modificació arran de la publicació de la GIEC; tampoc en els exemples de l’entrada.

¹ Aquest treball s’ha beneficiat d’un ajut del projecte de recerca PID2022-136610NB-I00 (Ministerio de Ciencia, Innovación y Universidades) i del Pla de Foment de la Recerca 2022PFR-URV-10 (Universitat Rovira i Virgili) atorgat al Research Group on Language and Linguistics RO-LLING (2021 SGR 01217, AGAUR-Generalitat de Catalunya).

- (1) [LC] Donar, causar, molèstia (a algú). Si reposa, no el vull molestar: ja tornaré més tard. Aquell soroll molesta. Aquest mal em molesta molt. Els colls alts em molesten. (DIEC2, s. v. **molestar** 1 1 v. tr.)

A (1) hi apareixen quatre exemples: el primer és una oració amb un experimentador acusatiu representat pel pronom *el* i el segon és un ús absolut del verb.² Però el tercer exemple i el quart mereixen un comentari particular: fan referència a molèsties físiques o corporals desagradables, que poden ser internes o externes, originades internament en el propi cos de l'experimentador en el tercer exemple (*Aquest mal em molesta molt*) o per un element exterior al cos de l'experimentador en el quart (*Els colls alts em molesten*). Crida l'atenció que en tots dos casos s'hi utilitzi un exemple amb el clític de primera persona del singular *em* per a l'experimentador (una forma coincident en acusatiu i en datiu), en comptes d'un clític de tercera persona del singular, com s'ha usat al primer exemple, el qual mostra de manera transparent que es tracta d'un acusatiu. Es dedueix que el clític *em* és un acusatiu per la marca gramatical de l'entrada com a accepció transitiva.

Hi ha exemples de característiques similars al DEIEC: són el primer (*Els colls alts em molesten*) i el tercer (*Sentir olors fortes molesta molt les embarassades*) de la primera accepció verbal (2), una accepció definida de manera similar a la recollida a (1).³ Tot i utilitzar el clític *em* en el primer exemple, en el tercer l'experimentador (*les embarassades*) és un sintagma determinant que no està introduït per la preposició *a*, una marca transparent de cas acusatiu.

- (2) [LC] [Algú, un fet, una circumstància] causar molèstia a [algú, un animal]. Els colls alts em molesten. No molesteu els gossos. Sentir olors fortes molesta molt les embarassades. Us molesta que m'assegui al vostre costat? No vull molestar: ja tornaré més tard. (DEIEC: s. v. **molestar** 1.1 tr.)

En tots tres diccionaris (DIEC2, GDLC i DEIEC) s'hi pot observar un contrast entre els exemples. Els exemples de (3) admeten un subjecte agent i tenen un significat de molèstia anímica desagradable, a diferència dels exemples de (4), que

2 Sobre la possibilitat dels verbs psicològics que habitualment es construeixen amb un objecte experimentador de formar oracions genèriques amb un ús absolut del verb, vegeu Rosselló (2008, § 13.3.6.2a-b; § 13.3.7.2b) i GIEC (§ 21.2.2b; § 21.5a).

3 El GD62 recull una única accepció de *molestar* i un sol exemple de característiques similars: *v tr* Donar, causar molèstia. *Em molesta la roba estreta*. (s. v. *molestar v tr*).

no admeten un subjecte agent i expressen una semàntica de sensació física desagradable. D'altra banda, l'exemple de (5) presenta un subjecte no agentiu —un subjecte oracional postverbal—, però expressa una semàntica de molèstia anímica desagradable.⁴

- (3) subjecte agent / semàntica: molèstia anímica desagradable
 - a. Si reposa, no el vull molestar: ja tornaré més tard. (DIEC2, GDLC, GEIEC en ús absolut)
 - b. No molesteu els gossos. (GEIEC)
- (4) subjecte no agentiu / semàntica: sensació física desagradable
 - a. Aquest mal em molesta molt. (DIEC2, GDLC)
 - b. Els colls alts em molesten. (DIEC2, GDLC, GEIEC)
 - c. Sentir olors fortes molesta molt les embarassades. (GEIEC)
- (5) subjecte no agentiu / semàntica: molèstia anímica desagradable
 - Us molesta que m'assegui al vostre costat? (GEIEC)

En aquest article estudio específicament els exemples de (4). Tenint en compte el tractament d'aquests exemples com a transitius, per al DIEC2, el GDLC i el DEIEC els corresponents exemples amb un clític de tercera persona del singular per a l'experimentador serien els de (6), sigui per referir-se a una molèstia física o corporal d'origen intern (6a), sigui per referir-se a una d'origen extern (6b)-(6c).

- (6) a. Aquest mal la molesta molt. (DIEC2, GDLC)
- b. Els colls alts la molesten. (DIEC2, GDLC, DEIEC)
- c. Sentir olors fortes la molesta molt. (DEIEC)

4 Els verbs psicològics de semàntica anímica que regeixen un experimentador acusatiu formen estructures esdevenimentals amb un ordre neutre oracional subjecte-verb-objecte (SVO). Amb un canvi d'ordre neutre oracional, amb subjecte postverbal, determinats verbs poden passar a formar estructures estatives amb un experimentador datiu, en una construcció que s'assimila a la de verbs com *agradar* (cf. GIEC, § 21.5; Royo, 2021). La GIEC (§ 21.5c) accepta que el verb *molestar* presenta aquest fenomen, un canvi normatiu que ha quedat reflectit en la l'accepció 2 v. *intr.* de *molestar* al DIEC2 actualitzat en línia 'ésser una molèstia per a algú', amb l'exemple *Li molesta que fumi?*, i definida com a 'ser molest, desagradar' a Royo (2024). Es podria encabir en aquesta accepció intransitiva l'exemple de (5). En canvi, en el cas dels exemples de (4) no sembla que l'ordre oracional sigui un factor determinant del règim verbal; a més, a (4) la semàntica no és d'una molèstia anímica desagradable com a (5), sinó d'una sensació física desagradable.

Dins l'àmbit de l'assessorament lingüístic es pot trobar alguna aportació no coincident amb el tractament lexicogràfic d'aquestes oracions com a transitives. Per exemple, la fitxa 7832/3 de l'Optimot recull un exemple amb experimentador datiu en què el verb *molestar* expressa una sensació física desagradable:⁵ *A la noia li molestava la picada de mosquit*. D'altra banda, segons Pla Nualart (2010, p. 84-85), una oració amb acusatiu com *Els jerseis de llana la molesten* —similar a la de (6b)— sona estranya als parlants; en canvi, una oració amb datiu com *Els colls alts li molesten*, no. En opinió de Pla Nualart, són oracions que han d'anar amb datiu perquè són estatives, a diferència d'una oració causativa de canvi d'estat amb acusatiu com *En Joan sempre està molestant-la*.⁶

Però es pot donar una altra explicació complementària d'aquest fenomen. En una primera observació, es comprova que a (6b)-(6c) hi ha una molèstia física originada per un element exterior al cos de l'experimentador i captada per un dels cinc sentits corporals, en aquest cas el sentit del tacte (6b) i de l'olfacte (6c). En una cerca d'exemples d'ús similars amb el verb *molestar*, en què s'origini una molèstia física percebuda a través dels sentits corporals, es confirma que la construcció amb datiu s'utilitza en textos publicats, amb qualsevol dels cinc sentits corporals: vista (7a), oïda (7b), olfacte (7c), gust (7d) i tacte (7e).

- (7) a. No pot obrir els ulls. Li molesta la claror, està tan cega com quan recorria el passadís fosc. (Mola, 2020, p. 249)
- b. la toia li rellisca del braç i li va a parar al damunt de les sabates i, sabent que són les flors, li molesta el tacte tou i el soroll de la cel·lofana. (Cid Carbó, 2016, p. 72)
- c. Atura el taxi. No està brut però li molesta l'olor de tabac. (Oliveres, 2016, p. 157)
- d. El que de moment té és [...] aquest gust a la boca, tan desagradable, de molsa, que no li marxa —i que li molesta més que el gust de metall de la química— [...]. (Roca, 2020, p. 14)

5 La fitxa 7832/3 de l'Optimot no fa referència a les sensacions físiques desagradables, sinó que considera que *molestar* forma oracions intransitives amb un pronom de datiu anteposat al verb quan significa 'afectar negativament'. A més, també es refereix a l'accepció intransitiva recollida a la GIEC (§ 21.5c) 'fer nosa a algú', una accepció estativa del verb amb un comportament específic, que la diferencia de l'accepció que proposo a (16b) (i de l'accepció 'ser molest, desagradar': cf. la nota 4). Definida com a 'ser molest, ser una nosa o fer nosa, destorbar', admet un adjunt que sembla de finalitat però pròpiament no ho és, ja que l'oració no és agentiva: *L'anell li {molesta / destorba / fa nosa} per tocar el piano* (cf. Royo, 2024, p. 80-81).

6 A Royo (2024) no es considera causativa aquesta accepció i es defineix com es fa a (16a).

- e. però ella està molt nerviosa, li molesta la brisa suau que li frega les galtes, la irrita com una escopinada. (Bosch Oliveras, 2022, p. 43)

És una construcció similar a la d'oracions intransitives amb altres verbs que poden expressar una molèstia física (de vegades amb sentit metafòric) originada per un element exterior al cos de l'experimentador i captada per un dels cinc sentits corporals: vista (8a), oïda (8b), olfacte (8c), gust (8d) i tacte (8e).

- (8) a. De reüll, la Cinder va veure una llumeta taronja que li pampalluguejava en el camp de visió. (Meyer, 2012, p. 33)
 b. el seu agut to de veu li llampegava travessant-li el cervell. (Läckberg, 2009, p. 158)
 c. La pudor li repta esòfag amunt, però, abans que rotar-la, se l'empassa. (Roca Navarro, 2023, p. 144)
 d. La copa de Fundador que havia pres després d'esmorzar li començava a agrejar. (Cisteró, 2008, p. 85)
 e. Estrena un vestit jaqueta de punt que li pica i l'únic que pensa és a treure-se'l per posar-se el pijama. (Castells, 2019, p. 157)

Es pot definir el concepte de *molèstia* percebuda pels sentits en les oracions de (6b)-(6c) i (7) com a 'sensació física o corporal desagradable'. Un concepte que també és adequat per a les molèsties originades internament a (6a) i (9), en el propi cos de l'experimentador.

- (9) a. —Li molesta molt aquest braç? —De vegades sí que fa mal, sí. —El dolor no sempre és dolent. (Hill, 2016, p. 281)
 b. Quan alguna cosa li fa mal o li molesta es queixa, i quan té malestar plora. (Crespi i Asensio, 2022, p. 160)
 c. Pot coincidir amb el nas tapat o amb un refredat, i sol ser un plor nocturn perquè a l'estirar-se li molesta la pressió intratimpànica. (Sellarés Biel, 2018, p. 71)
 d. I després parlem dels pares d'ell i em diu que a en Tomàs li han d'operar una hèrnia que fa temps que li molesta. (Batlle Basart, 2020, p. 76)
 e. coixeja per la punyalada a l'esquena. Li molesta, però aguanta... (*L'Esportiu*, 15 de febrer del 2014, p. 32)
 f. Li molesten les dents en contacte amb la dolçor, l'escalfor o en masticar? (Serra Prat, 2004, p. 181)

El datiu de les oracions de (9) es pot interpretar com un datiu possessiu relacionat amb un element de possessió inalienable, que és el subjecte de l'oració. Un sintagma nominal de possessió inalienable només pot ser un argument intern, bé un complement directe d'una oració transitiva o bé un subjecte d'una oració inacusativa (GIEC, § 18.4.2.2; Cavallo, 2014, p. 216-222 i referències que s'hi citen). A les oracions de (9) hi hauria un subjecte intern d'oracions inacusatives, les quals no poden codificar un acusatiu, no poden ser transitives. Si, almenys en una interpretació possible, a l'exemple de (4a) —*Aquest mal em molesta molt* (DIEC2; GDLC)— es considera que *aquest mal* és un sintagma nominal de possessió inalienable en posició de subjecte intern d'una oració inacusativa, l'argument experimentador (*em*) no podria ser un acusatiu i es justificaria que tingués cas datiu, tot i la posició preverbal del subjecte.

Però des d'un altre punt de vista, «un sintagma nominal de possessió inalienable en certs casos pot establir relació meronímica (de part-tot) amb un pronom de datiu que no sigui un datiu de possessió, sinó un complement indirecte seleccionat pel verb: *Em fa mal el cap*» (GIEC, § 18.4.2.2e). Per a l'espanyol, la NGLE (§ 35.7a) ho expressa d'una manera diferent en afirmar que els datius possessius poden ser de verbs que seleccionen complements indirectes argumentals (*doler*: *Me duelen los oídos*) o de verbs que no els seleccionen (*brillar*: *Te brillan los ojos*). Segons la NGLE (§ 35.7h), els datius possessius poden ser alhora argumentals, sobretot en els complements indirectes experimentadors; per això, a *Me duelen los oídos* el pronom *me* exerceix una doble funció: designa tant la persona que experimenta el dolor (datiu argumental) com l'individu a qui pertanyen les orelles (datiu possessiu).

Tot i que no és exclusiu d'aquests verbs, és remarcable que tant la GIEC com la NGLE exemplifiquin aquest fenomen amb verbs que expressen sensacions físiques desagradables: *fer mal* (català) i *doler* (espanyol). Com es pot comprovar a (9), l'accepció del verb *molestar* que fa referència a molèsties originades internament està estretament relacionada amb el dolor, tot i que amb un cert grau d'imprecisió: sovint s'hi expressa una versió mitigada del dolor, però no sempre; és més aviat una sensació desagradable imprecisa o un dolor imprecís. En l'àmbit nominal, a (10) es recull un exemple en què es relaciona el concepte de *molèstia* amb el de *dolor*.

- (10) Sempre que experimentem un dolor, una molèstia de qualsevol tipus, podem optar per acceptar el malestar. (Santandreu, 2014, p. 212)

Els exemples de (9a)-(9b) mostren una equivalència transparent entre *molestar* i *fer mal*, i en tots els altres exemples de (9) es podria substituir el verb *molestar*

per *fer mal*, encara que semànticament es perdria el sentit d'un cert grau d'imprecisió en el dolor. Tot i això, és una observació que no és suficient per justificar el datiu d'aquestes oracions del català amb *molestar*, ja que no és exactament el mateix l'estructura analítica amb un verb lleuger de *fer mal* que la sintètica de *molestar*, i el verb *doldre* o *doler* del català se sol utilitzar per expressar una molèstia anímica, no pas física.

Si es consideren les oracions de (4a) i (9) del verb *molestar* com a inacusatives perquè contenen un datiu possessiu, l'experimentador només podria ser-hi un datiu. Però tenint en compte l'observació de la GIEC (§ 18.4.2.2e) que el datiu d'oracions com *Em fa mal el cap* no és un datiu possessiu, caldria aprofundir en l'argumentació que demostrï la inacusativitat d'aquestes oracions i deixi el tema obert a la recerca. A l'apartat següent exploro una altra via d'explicació del fet que l'experimentador pugui ser un datiu en aquestes oracions.

3. EL RÈGIM DELS VERBS QUE EXPRESSEN SENSACIONS FÍSQUES DESAGRADABLES

Quan *molestar* expressa una sensació física desagradable es comporta de manera similar a altres verbs intransitius que especifiquen de quin tipus de sensació desagradable es tracta, que pot ser d'origen extern o intern: *coure* (11a), *cremar* (11b), *formiguejar* (11c), *pesar* (11d), *picar* (11e), *punxar* (11f), *tibar* (11g).⁷ Com *molestar*, alguns d'aquests verbs tenen altres accepcions transitives, i és significatiu que en aquesta accepció participin en oracions intransitives. Fins i tot un verb com *pessigollejar*, definit només com a transitiu a la majoria dels diccionaris amb el sentit de 'fer pessigolles' o similar (cf. DEIEC, DIEC2, DNV, DUV, GDLC), es pot comportar com a intransitiu quan expressa una sensació (11h).⁸

- (11) a. La ferida del braç li coïa. (GD62, s. v. **coure** v *intr* i règ 1)
- b. La mandíbula li feia un mal de mil dimonis, l'oïda encara li xiulava i tenia un costat de la cara que li cremava. (Morton, 2013, p. 540)
- c. La cama em formigueja. (DNV, s. v. **formiguejar** 1 v. *intr*.)
- d. La roba li pesa com si fos un abric de pells. (Atwood, 2019, p. 335)
- e. L'aigua li picava, com un milió d'agulles minúscules que li foradaven la pell en carn viva. (McGee, 2016, p. 266)

7 Per a l'espanyol, vegeu NGLE (§ 35.5m; § 35.7i).

8 Tanmateix, *La gana el pessigollejava de feia estona* (DUVC).

- f. L'Alícia l'observa i sent com el cor es fa petit i li punxa. (Solsona, 2019, p. 217)
- g. La faldilla li tibava i se li va descosir una costura. (DUVC, s. v. 1. *tibar* <una cosa>)
- h. Després de dues hores d'immobilitat, les cames li pessigollegen. (Fuster, 1980, p. 67)

La construcció intransitiva es manté quan aquestes oracions biargumentals alternen amb unes altres de triargumentals en què apareix un nou argument amb la funció de subjecte oracional que indica la causa (externa o interna) que provoca la sensació, i la part del cos on es produeix la sensació —abans amb funció de subjecte— passa a formar part d'un complement locatiu:⁹ *coure* (12a), *cremar* (12b), *formiguejar* (12c), *pesar* (12d), *pessigollejar* (12e), *picar* (12f), *punxar* (12g), *tibar* (12h). És una alternança de valència i de diàtesi al mateix temps entre dos alternants que són intransitius. Especialment en el cas de *formiguejar* i *pessigollejar*, també poden fer referència a sensacions físiques agradables: vegeu (12c) i (12e).

- (12) a. La lluentor del rails, que reflectien el sol del migdia, li coïa a les parpelles. (Moncada, 2017, p. 41)
- b. A l'Octavi, el gel li cremava a les mans. (Gracia, 2019, p. 129)
- c. La primavera li formiguejava a dintre, talment deu sentir-se l'arbre amb la saba del bon temps. (Ballarín, 1996, p. 57)
- d. L'alcohol li pesa a les cames, té els membres massa rígids i el sistema nerviós massa lent. (Sund, 2015, p. 15)
- e. La mirada d'amable complicitat de la noia italiana li pessigolleja dins el pit i la fa sentir bé. (Otón Ferrà, 2002, p. 30)
- f. La ressaca del conyac li picava a la gorja. (Esponellà, 2002, p. 68)
- g. L'empedrat de les escales li punxa a la planta dels peus. (Rojals, 2018, p. 188)
- h. Feia hores que volia esbandir-se aquella sensació d'inflor general, que li tibava a les vores de les dents i li comprimia els queixals des de dins. (Bagunyà, 2021, p. 363)

9 Per simplicitat expositiva, qualifico aquestes oracions de triargumentals. Deixo per a un estudi més aprofundit la caracterització d'aquest complement locatiu com un argument o com un adjunt.

A (13) es pot comprovar que aquesta accepció del verb *molestar* es comporta de manera similar als altres verbs que expressen sensacions físiques en les oracions de (12).

- (13) *a.* havia dormit malament, el general, alguna cosa li molestava a la bufeta, contaven. (Céline, 2007, p. 34)
- b.* Es va treure la mà de la butxaca i es va apartar el serrell que li molestava al front. (Barroso, 2020, p. 136)
- c.* Quelcom li molestava al nas, va tibar per treure's un llarguíssim insecte. (Hespèria, 2009, p. 29)
- d.* [...] i el noi amb els pantalons que li molestaven a la pell bruna i humida. (Viñas, 2021, p. 70)
- e.* Encara no són les nou del matí, però la claror ja li molesta als ulls. (Jeans, 2020, p. 12)

En l'àmbit nominal, també hi ha una relació del substantiu *molèstia*, quan expressa una 'sensació física desagradable', amb altres substantius que especifiquen de quin tipus de molèstia o de dolor mitigat es tracta (14).

- (14) *a.* ocorren espontàniament durant la vigília i sovint descrites com formigueig, cremor, dolor «especial», agulletes, rampes, picors, etc. Generalment, aquesta molèstia, els afectats la descriuen com si fos generada des de l'interior de les extremitats i no des de la superfície. (Estivill, 2014, p. 53-54)
- b.* Les contraccions de l'embaràs fan baixar el nen avall i d'aquí que tot sovint [...] notin un pes, una punxada, una molèstia, signes que indiquen que el fetus s'està encaixant. (Sellarés Biel, 2018, p. 25)
- c.* Però el pessigolleig, en lloc de disminuir, augmentava, i encara notava que la molèstia anava ensenyorint-se del seu braç. (Gil, 2000, p. 59)

En la mesura que les oracions d'aquests verbs comparteixen el fet de no ser agentives i d'expressar sensacions físiques, faig una proposta de definició lèxica d'aquesta accepció del verb *molestar*, que pot ser útil per a la resta de verbs d'(11)-(12) substituint el substantiu *molèstia* de la definició pels altres substantius corresponents: 'fer notar una sensació de molèstia'.¹⁰

10 Evito el terme *desagradable* a la definició —després de *sensació*— perquè així permet referir-se també a sensacions agradables: vegeu (12c) i (12e). L'arrel de l'item lèxic és la que aporta la semàntica de '(des)agradable'.

Almenys com una evolució possible de la llengua, es pot concebre aquest concepte de *molèstia* com una sensació física desagradable genèrica, que funcionaria com un hiperònim de tot un conjunt de sensacions físiques desagradables més o menys específiques (15). Aquesta pot ser una explicació de per què actualment a molts parlants els resulta més natural la construcció sintàctica d'aquesta accepció de *molestar* amb datiu experimentador —indicat com a *v. intr.* a (15)— en lloc d'una altra amb acusatiu, d'ús més tradicional i avalada per la normativa: dins un procés de canvi, *molestar* assimilaria la construcció sintàctica de tots els altres verbs de sensacions físiques.

- (15) *v. intr.* 'fer notar una sensació de {coïssor / cremor / formigueig/gó / pes(antor) / ?pessigolleig / picor / punxada/des / tibantor... // molèstia}'

Si a banda de la semàntica de l'accepció es té en compte que són oracions que no accepten un agent, hi ha dos factors que facilitarien la diferenciació entre els exemples de la primera entrada de *molestar* al DIEC2, el GDLC i el DEIEC en dues accepcions específiques, la primera transitiva i la segona intransitiva: (16a) per als exemples de (3) i (16b) per als de (4).¹¹

- (16) a. *v. tr.* Fer una acció que pot ser molesta, importunar. *Si reposa, no el vull molestar: ja tornaré més tard. No molesteu els gossos.*
 b. *v. intr.* Fer notar una sensació de molèstia, una sensació física desagradable. *Aquest mal li molesta molt. Els colls alts li molesten. Sentir olors fortes molesta molt a les embarassades.*

4. CONCLUSIONS

Quan el verb *molestar* fa referència a una molèstia entesa com a sensació física desagradable es comprova el següent: l'oració sovint es construeix amb un experimentador datiu i l'oració normativa amb experimentador acusatiu es fa estranya a determinats parlants, un fenomen que necessita una explicació.

En aquestes oracions *molestar* es pot construir de manera similar a altres verbs intransitius —o a accepcions intransitives d'aquests verbs— que expressen

¹¹ Encara que molts diccionaris utilitzen una definició amb un verb causatiu, com *causar* o *produir*, tant en aquesta accepció de *molestar* com en la definició dels altres verbs d'(11)-(12), considero que les definicions de (15) i (16b) s'ajusten més a la seva estructura semàntica corresponent (Cabré i Mateu, 1998, p. 76). Pel que fa a (16a), vegeu Royo (2024).

sensacions físiques desagradables amb un datiu experimentador: *coure, cremar, formiguejar, pesar, pessigollejar, picar, punxar, tibar*.

Una acceptió lexicogràfica que s'ajusti a l'estructura semàntica d'aquestes oracions de *molestar* pot ser la següent: 'fer notar una sensació de molèstia'. Com que el substantiu *molèstia* de la definició es pot considerar un hiperònim d'altres sensacions físiques més específiques, és una definició vàlida per als altres verbs esmentats, substituint *molèstia* pels substantius corresponents a cada ítem lèxic.

Per a futures recerques, caldria aprofundir en la possible estructura inacusativa d'aquestes oracions amb experimentador datiu.

REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

- CABRÉ, Teresa; MATEU, Jaume (1998). «Estructura gramatical i normativa lingüística: a propòsit dels verbs psicològics en català». *Quaderns: Revista de traducció*, núm. 2, p. 65-81.
- CAVALLO, Guido (2014). «The Latin psych verbs of the ē-class: (de)transitivization and syntactic alignment». Tesis doctoral. Università degli Studi di Padova.
- DEIEC = INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (2023). *Diccionari essencial de la llengua catalana* [en línia]. <<https://deiec.iec.cat/>> [Consulta: gener 2024].
- DIEC2 = INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (2007). *Diccionari de la llengua catalana*. 2a ed. Barcelona: IEC / Enciclopèdia Catalana / Edicions 62. També disponible en línia a: <<http://dlc.iec.cat/>> [Consulta: gener 2024].
- DNV = ACADÈMIA VALENCIANA DE LA LLENGUA (2014). *Diccionari normatiu valencià*. València: Acadèmia Valenciana de la Llengua. També disponible en línia a: <<http://www.avl.gva.es/lexicval/>> [Consulta: gener 2024].
- DUVC = GINEBRA, Jordi; MONTSERRAT, Anna (2009). *Diccionari d'ús dels verbs catalans. Règim verbal i canvi i caiguda de preposicions*. 2a ed. Barcelona: Educaula. [1a edició: Barcelona, Edicions 62, 1999.]
- GDLC = ENCICLOPÈDIA CATALANA (1998). *Gran diccionari de la llengua catalana*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana. També disponible en línia a: <<http://www.diccionari.cat/>> [Consulta: gener 2024].
- GD62 = LÓPEZ DEL CASTILLO, Lluís (2000). *Gran diccionari 62 de la llengua catalana*. Barcelona: Edicions 62.
- GIEC = INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (2016). *Gramàtica de la llengua catalana*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans. També disponible en línia a: <<https://giec.iec.cat/inici>> [Consulta: gener 2024]
- NGLE = REAL ACADEMIA ESPAÑOLA; ASOCIACIÓN DE ACADEMIAS DE LA LENGUA ESPAÑOLA (2009). *Nueva gramática de la lengua española. Morfología*.

- Sintaxis I / Sintaxis II*. Madrid: Espasa Libros. 2 vol. També disponible en línia a: <<https://www.rae.es/gramatica/>> [Consulta: gener 2024]
- Optimot = GENERALITAT DE CATALUNYA. *Optimot, consultes lingüístiques* [en línia]. <<http://aplicacions.llengua.gencat.cat/llc/AppJava/index.html>> [Consulta: gener 2024].
- PLA NUALART, Albert (2010). *Això del català. Podem fer-ho més fàcil?* Barcelona: Columna.
- ROSSELLÓ, Joana (2008). «El SV, I: Verbs i arguments verbals». A: SOLÀ, Joan; LLORET, Maria-Rosa; MASCARÓ, Joan; PÉREZ SALDANYA, Manuel (dir.), *Gramàtica del català contemporani*. 4a ed. Vol. II. Barcelona: Empúries, p. 1853-1949.
- ROYO, Carles (2021). «Experimentador acusatiu i experimentador datiu: un contrast entre oracions alternants». *Estudis Romànics*, núm. 43, p. 35-58.
- (2024). «Les accepcions i el règim del verb *molestar*». *Caplletra*, núm. 77, p. 65-91.

REFERÈNCIES DELS EXEMPLES

- ATWOOD, Margaret (2019). *Àlies Grace*. Traducció de Xavier Pàmies. Barcelona: Quaderns Crema.
- BAGUNYÀ, Borja (2021). *Els angles morts*. [Barcelona]: Edicions del Periscopi.
- BALLARÍN, Josep Maria (1996). *Santa Maria, pa cada dia*. Barcelona: Planeta.
- BARROSO, Xavi (2020). *L'avinguda de les il·lusions*. Traducció de Josep Alemany. Barcelona: Rosa dels Vents.
- BATLLE BASART, Eduard (2020). *Avui sí*. Sevilla: Punto Rojo Libros.
- BOSCH OLIVERAS, Mar (2022). *L'edat dels vius*. Barcelona: Univers.
- CASTELLS, Ada (2019). *Mare*. Barcelona: La Campana.
- CÉLINE, Louis-Ferdinand (2007). *Viatge al fons de la nit*. Traducció d'Estanislau Vidal-Folch. Barcelona: Proa.
- CID CARBÓ, Josep Maria (2016). *Roig o carmí*. Barcelona: Ediciones Oblicuas.
- CISTERÓ, Antoni (2008). *Com un vi novell*. Valls: Cossetània Edicions.
- CRESPI I ASENSIO, Elena (2022). *Sortir de mare. Gestar, parir, criar des del feminisme i la diversitat*. Barcelona: Rosa dels Vents.
- ESPONELLÀ, Núria (2002). *Temps de silenci*. Barcelona: Columna.
- ESTIVILL, Eduard (2014). *Les anècdotes del Dr. Estivill*. Barcelona: Ediciones B.
- FUSTER, Jaume (1980). «Soledats hostils». A: MARTÍ I OLIVELLA, Jaume; REY I GRANGÉ, Carme; PORQUERAS-MAYO, Albert (ed.). *Antologia de la narrativa catalana dels 70*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, p. 57-75.
- GIL, Emili (2000). «El braç tallat». A: ASSOCIACIÓ DE Joves Escriptors de la Llengua Catalana (AJELC), *21 x 21. Contes de Barcelona*. Barcelona: Proa, p. 57-61.

- GRACIA, Carla (2019). *L'abisme. Tots tenim un motiu per caure*. Barcelona: Univers.
- HESPÈRIA (2009) = *Hespèria: relats curts de terror*. Recull dels textos presentats al Concurs de relats curts de terror organitzat pel bloc Hespèria entre febrer i maig del 2009. Terres de l'Ebre: Hespèria.
- HILL, Toni (2016). *Els àngels de gel* Traducció de Mireia Alegre Clanxet. Barcelona: Debolsillo.
- JEANS, Blue (2020). *La promesa de la Júlia*. Traducció de Núria Parés Sellarès. Barcelona: Columna.
- LÄCKBERG, Camilla (2009). *Les filles del fred*. 2a ed. Traducció de Lluís Solanes Poch. Badalona: Ara Llibres.
- MCGEE, Katharine (2016). *La planta mil*. Traducció de Mercè Santaulària. Barcelona: RBA Libros.
- MEYER, Marissa (2012). *Cinder. Cròniques lunars* Traducció d'Aïda Garcia Pons. [Barcelona]: Estrella Polar.
- MOLA, Carmen (2020). *La Nena* Traducció de Núria Parés i Imma Estany. Barcelona: La Campana.
- MONCADA, Jesús (2017). *Històries de la mà esquerra*. Barcelona: Edicions 62.
- MORTON, Kate (2013). *L'aniversari secret* Traducció de Mercè Guitart Ribas. Tres Cantos (Madrid): Suma de Letras.
- OLIVERES, Ignasi (2016). *Alguna cosa no del tot neta, però no gaire perillosa*. Barcelona: Rosa dels Vents.
- OTÓN FERRÀ, Joana (2002). *Croissant i suc de taronja*. Lleida: Pagès Editors.
- ROCA, Maria Mercè (2020). *Al final t'agradaré*. Barcelona: Rosa dels Vents.
- ROCA NAVARRO, Joan (2023). *Sota el fang*. Barcelona: La Magrana.
- ROJALS, Marta (2018). *El cel no és per a tothom*. Barcelona: Anagrama.
- SANTANDREU, Rafael (2014). *Les ulleres de la felicitat. Descobreix la teva fortalesa emocional*. Traducció de Carme Geronès. Barcelona: Rosa dels Vents.
- SELLARÉS BIEL, Ketty (2018). *Néixer per créixer*. Sevilla: Punto Rojo Libros.
- SERRA PRAT, Mateu (2004). *Influència dels hàbits tòxics, estils de vida, condicions ambientals i la vacuna antipneumocòccica en l'aparició de pneumònia adquirida a la comunitat en adults*. Tesi doctoral. Universitat Autònoma de Barcelona.
- SOLSONA, Elisenda (2019). *Satèl·lits*. Barcelona: Editorial Males Herbes.
- SUND, Erik Axl (2015). *Trauma. Les cares de Victoria Bergman 2*. Traducció de Jordi Boixadós. Barcelona: Empúries.
- VIÑAS, Laia (2021). *Les closques*. 2a ed. Barcelona: L'Altra Editorial.